

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת חקת תשפ"ג

סרקו להורדה

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופתרונות בע"מ
יפה רום 40 ירושלים ת"י
קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002
www.rachlin.org.il

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת חקת תשפ"ג – חדושים בתורת הגלגול – מדה כנגד מדה

ערב טוב! שבוע טוב! מה שלומכם?

אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך'. פרשת השבוע
פרשת חקת תשפ"ג. בשם ה' נעשה ונצליח!

ונפרש בעזרת ה' על פי 'דרך עץ החיים':

כן, קצת חידודים בעניני גלגול ותורת הגלגול, בענין
של מדה כנגד מדה – כי כתוב "בַּמִּדָּה שֶׁאָדָם מוֹדֵד,
בֵּה מוֹדְדִין לוֹ". זו מדה בהנהגתו של ה' יתברך, מדה
לא קלה. לנו לבני אדם זה לא קל. בן אדם אוהב
לשפוט אחרים, ולא אוהב לשפוט את עצמו. אז את
כולם הוא שופט ברותחין, אבל את עצמו הוא לא
רוצה שישפטו ברותחין. דוגמא. אז בעיה – איך שבן
אדם מעורר, ככה מעוררים עליו גם. נסתרות דרכי
ה'. מופלאות דרכי ה'.

מושיען של ישראל, משה רבינו, כשהוא נולד חרטומי
מצרים אמרו שהוא לוקה במים. לכן אמרו לשלח את
כל ילדי העברים למים, וגם את ילדי המצרים, כי לא
ידעו אם הוא יהיה מצרי או עברי. אז האצטגנינים
האלה, האסטרוולוגין האלה, משהו ראו. רק לא ראו
שהוא לא לוקה במי הנילוס אלא במי מריבה כשהוא
מכה בסלע. ובכל זאת אנחנו רואים שהענין הזה
שהוא לוקה במים זה כבר היה ידוע, כאילו קרות
מראש, חרות מראש. לכן היתה להם השגה.

למה דוקא לקה במים? היה יכול להעניש בדרך
אחרת. חשבת שמה רבינו גלגול של נח, ונח לא
התפלל על רשעי דורו ורשעי דורו נמוחו במים. אז
הנה, משה רבינו בא בגלגול. הפעם הוא מסר את
נפשו על דורו, ולקה במים ולא נכנס לארץ ישראל –
ובארץ ישראל ידוע שלא היה המבול.

מה לגבי אהרן? אהרן הכהן לא נכנס לארץ ישראל.
היה הענין של העגל. רש"י מביא מה זו פרה אדומה –
תבא אמו ותקנח את מה שלכלך הבן. הבן, זה העגל.
האם, זו הפרה. אפר פרה אדומה בא לטהר מטומאת
מת, שנגרמה כתוצאה מחזרת הזוהמה בחטא העגל,
כי כבר היינו משוחררים מהמות ובגלל חטא העגל זה
חזר. אז כמו שאנחנו רואים, הכל מדויק, הכל על פי
המשפט, מדה כנגד מדה. ממש מפחיד.

הבאר בזכות מרים. למה בזכות מרים? למה דוקא
הבאר ולא משהו אחר? אולי הענין שהיא הלכה
ודאגה למשה רבינו התינוק. כאשר הוא הונח בתוך
התיבה בתוך היאור, היא, היה אכפת לה ממנו והיא
שמרה עליו ורצתה לראות מה קורה אתו. ואחר כך
היא הציעה לבת פרעה את אמא של התינוק, את
יוכבד, שתניק אותו. אז היא הצילה, עזרה להציל,
דאגה לו בענין המים – וזכינו לבאר המים בזכות
מרים.

מיתתו של אהרן, מביא רש"י, היתה מיתת נשיקה.
ה' פתח לו מערה, משה אמר לו 'היכנס, שכב על
המיטה'. היתה שם מיטה מוצעת, והיה נר ושולחן.
אמר לו לסגור את העיניים, לסגור את הפה. וככה
הוא נפטר. משה רבינו התאוה למיתה הזאת. מעניין,
נכון? מה זה משנה כביכול איך אדם מת? הכל משנה,
כל דבר. באמת יש לכל דבר משמעות.

ולמה זכה אהרן לכבוד הגדול הזה? אולי מדה כנגד
מדה: הוא דאג לשלום בית, לשלום בין אדם לחברו,
"אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן
לתורה", אז הוא שכב על המיטה בשלום, במערה
כמו בתוך בית – זה השלום בית שהוא השכין בין

בעל ואשה. ולכן בכו אותו גם הנשים וגם הגברים שלושים יום, הצטערו על אהרן איש החסד.

ככה אפשר להתעמק בכל דבר ודבר. ואין דבר מיותר, רק "גַל עֵינַי", כן? שה' יתברך יראה לנו מנפלאותיו בתורה שלו, בפרד"ס התורה. פלא פלאים! פלא פלאים. פלאי פלאים תורתו יתברך – והנהגתו. ואיפה בן אדם...? מה אנחנו? במה אנחנו עסוקים? מה אנחנו מבינים? "מה אנו מה חיינו"?

כן. ואנחנו בענין של התחלת כיבוש עבר הירדן: מתחילים לרדת לעולם הזה. בא עמלק – מחופש לכנעני. כן? יש לנו ציווי "בְּתַחֲבֹלוֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ מִלְחָמָה", וגם ה'לעומת זה' עושה לו תחבולות במלחמה. אנחנו כאן מלמדים את הענין של 'מפת הקרב', הפרטי, הכללי, איך בן אדם צריך להתבונן על הכל לעומק לרוחב, לא לחיות בטפשות, בפשט. ואנחנו רואים שגם הסטרא אחרא עושה אותו דבר – הסטרא אחרא מתארגנת, "בכל דור ודור עומדים עלינו לבלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם". ועם ישראל גם צריך להתחדד במלחמה, להבין את התחבולות של הצד השני. הצד השני לא תמים. למה הם התחפשו לכנענים? כדי שלא נשים לב שהם בעצם עמלקים.

ובענין הנסים שה' התחיל לעשות, להציל את עם ישראל: למרות התקלות שהיו במדבר, תקלות חמורות וקשות – אבא שבשמים תמיד מרחם על עמו ישראל! זו אחת הטעויות שיש לשונאי ישראל, שהם חושבים שאם עם ישראל חוטא או עושה כל מיני דברים, אז "סר צֶלֶם" כביכול, רחמנא לצלן. אין מצב כזה. אבא שבשמים נשבע לאבותינו הקדושים: הוא לא ימיר את עמו, הוא לא ימיר את תורתו.

ואם עם ישראל חלילה עושים משהו לא לפי רצונו, אז הוא מעניש. ולא מעניש במכות אכזריות בדרך כלל, אלא אם כן יש זמנים קשים מאד, קשים מאד, כמו למשל בשואה, בחורבן הבית – שזה בעצם הצטברות של הרבה 'דינים', הצטברות של הרבה דינים שבאים לכפר על הרבה מאד עוונות ועניינים וגלגולים. זה לא לפי הפשט. לפי הפשט אי אפשר להבין מה חטאו מה פשעו. אבל כאשר מצרפים את העוונות מגלגולים קודמים של הפרט ושל הכלל, אז מבינים שלפעמים ה' יתברך נותן מכה אחת קשה מאד וזה מכפר על עם ישראל. והוא לא מחליף את עמו. והוא ממשיך לעשות לנו נסים. "בכל צרתם לו צר" – הוא תמיד, אם יש לנו צרה, אצל ה' יתברך זו גם צרה, והוא מנסה לחלץ אותנו.

וזה מה שהיה, כן? בנס של המלחמה, שההרים נצמדו והרגו את השונאים משני צדי הוואדי. תקראו שם בפרשה. הם חשבו שבמלכות הזו הם יפגעו בעם ישראל. והם ממש במה שהם זדו – שם הם נפגעו.

ועם ישראל בכלל לא ידעו. רק בזכות הבאר, שירדה לוואדי והעלתה משמה את כל הזוועות שנגרמו לשונאים, המתים, הדם – אז הבנו מה הנס שה' עשה לנו.

אם היינו מתנהגים יותר כראוי במדבר, אז הארץ היתה נכבשת לגמרי מעל הטבע, בלי שום צורך אולי בכלל להילחם באף אחד בשום ענין. הכל תלוי – איך כתוב? "מעשיך יקרבוד ומעשיך ירָקֹקֹד".

וגם בפרשה אנחנו רואים את ההסתלקות של אהרן, קודם של מרים, ושל אהרן, שהם הגנו על הדור. הסתלקו ענני הכבוד, ולכן עמלק בא. כביכול הוא חשב שיש פה רגע של חולשה. תמיד השונאים מחשבים – אולי יש איזה רגע של חולשה בעם ישראל, "הבה נתחכמה לוי", כן? "אלקיהם של אלו ישן". זה מה שהיה במצרים, ובכל דור ודור.

אבל רחמיו של ה' יתברך על עמו ישראל הם איך-סופיים. אהבתו איך-סופית, "כרחם אב על בנים". ותמיד הוא מציל אותנו, למרות שלא תמיד אנחנו 'עומדים בתקן' כראוי. אז החשבונות האלה לא תופסים. ובכל זאת – כן. הרעת 'תנאי השירות', כמו שאני קורא לזה, היתה: הסתלקו העננים, הסתלקה הבאר. אחר כך הכל חזר בזכות משה רבינו. אבל כבר כשמתחילים את הכיבוש, המן גם נפסק, מתחילים להיכנס להנהגה בתוך הטבע, מעל הטבע בתוך הטבע, בדרגה יותר נמוכה מההנהגה במדבר. קשה.

גם בסוף כשמסתלק משה אז יהושע מכניס. זה בכלל מְעַבֵּר מההנהגה של משה להנהגה של יהושע. זה מעבר מאד לא פשוט, מאד לא פשוט. הזמנים האלה שמסתלקים גדולי ישראל – ואין תמורתם. כן? בימינו, אני מדבר. מסתלקים זקני הצדיקים, זקני הרבנים, ואין תמורתם. זה זמן מסוכן. זה זמן של חולשה. אבל "לא אלמן ישראל"!

ה' יתברך שומר על עמו כבבת עינו. אנחנו רק צריכים לעשות תשובה: תשובה שלמה, תשובה לשם שמים, תשובת כל העולמות כולם, תשובה – תשוב ה"א. ותבוא הגאולה בעזרת ה' במהרה ברחמים.

בעניינים האלה של מדה כנגד מדה, כדאי לראות מה שאומר רש"י שם, כשהוא מפרש את עניני הפרה אדומה. מביא כמה עניינים, למה היא נעשית על ידי הסגן וכו'.

ולכן בן אדם צריך לדעת להיזהר, כן? אמרו במשנה "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו". אנחנו הקטנים, הדלים, אומרים: לא רוצים להגיע למקומו – אז לא רוצים לדון. ובן אדם בקלות דן, בקלות מכפיש, בקלות לא שומר על לשונו.

"שֹׁמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצְרֹת נַפְשׁוֹ" – זו המדה כנגד מדה: בן אדם שומר שלא לדון את השני, אז

ביחיצוניות דחיצוניות', אז איך נגיע לתיקון? איך נעשה נחת רוח באמת? אדם צריך להתעמק בכל מה שקורה לו. אין לנו השגה באמת במה שקורה לנו. רק לפעמים יש איזו הארה שאדם מבין משהו. אבל אם אדם לא מעורר – אף פעם הוא לא יזכה, לא תהיה לו אף פעם דעת. "הַפֶּךְ בָּהּ וְהַפֶּךְ בָּהּ, דְּכֵלָּא בָּהּ". אם בן אדם מתעמק – בסוף ה' פוקח את עיניו והוא רואה דברים מופלאים בעזרת ה'.

יהי רצון שכולנו נזכה לעשות נחת רוח, לעבוד לַשְׁמָה!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק לעבודתו יתברך.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

מרחמים עליו מהשמים גם. יש מדה בהנהגתו יתברך שהוא 'מעלים עין מסוררים', מעלים עין מסוררים. רק אם יש מקטרגים, אז העין לא יכולה שלא להסתכל. כן? יש ביטוי כזה שלפעמים יש איזה שלטון שימעלים עין'. מישהו עשה איזו עבירה – 'מעלימים עין', מסתכלים לכיוון הפוך. יש כזה ביטוי עממי. אז זה נראה כאילו מושחת. אולי זה מושחת. אבל בשורש, להבדיל אין סוף הבדלות, יש הנהגה למעלה של 'מעלים עין מסוררים'.

זהו. לעשות חשבון נפש ולהתעמק: להתעמק בתורה, להתעמק במציאות, להתעמק בתיקון. ההתעמקות זו מעלה גדולה מאד! אם אנחנו מתעמקים – יכולים לדייק בבחירה. אם אנחנו חיים בשטויות,

התעלות מתוך הכאב

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד!"

ומה לעשות שהאדם לפעמים עצוב?! יגרש את העצבות מיד.

לא יתן לה להיכנס לנפשו!

ישמח את עצמו בכל אמצעי כשר.

השמחה – סימן לקדושה!

לכל בעיה יש פתרון,

רק צריך בס"ד למצוא אותו.

צריך הרחבת הדעת, התמדה,

סבלנות, תפילה וביטול לקב"ה.

ואז הפתרון מופיע.

ככל שהבעיה קשה יותר –

היה שליו יותר,

"מוח שליט על הלב" יותר!

חבל על כל דקה!

התיקון בוער!

לפעמים האדם מפסיד משהו

כדי להרוויח משהו הרבה יותר חשוב

ויקר!

הכאב מביא להתעלות,

לחשבון נפש, לשבירה.

לא חבל לבזבז אותו?

צריך להיות שמחים,

כי ה' עושה לנו נסים

מעל לטבע! מעל לטבע! מעל לטבע!

מתוך נפשי – מעלות הענוה, האהבה והשלום

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

א' תמוז תשפ"ג

- א. אתה רוצה שיבינו אותך. אתה מבין את האחרים!?
- ב. אתה רוצה שידונו אותך לכף זכות. ואתה דן את זולתך לכף זכות!?
- ג. אתה רוצה שיסלחו לך. אתה סולח!?
- ד. כל החטאים שנכשל בהם עם ישראל במדבר החלו מתלונות על תנאי החיים – תלונות על הנהגת ה' ית', כפיות טובה. כבר תיקנו את כל אלה?
- ה. הגאווה – אם כל חטאת!
- ו. מחלוקת ושנאת חנם הם כלים נהדרים בידי יצר הרע הכללי לפגוע בעם ישראל ולעכב את הגאולה.
- ז. יש לראות את מעלת חברו וחסרון עצמו כל הזמן.
- ח. לא צריך להיות צודק – צריך להיות צדיק!
- ט. הכוחנות – הָרָס העולם, ר"ל! "גדולה מעלת השלום".
- י. אם האדם אוהב שלום ורודף שלום – העולם מתברך בזכותו, והוא אוהב למטה ואהוב למעלה.
- יא. כדי להשכין שלום בית, כל צד צריך לתקן מדות ודעות.
- יב. שלום בית פירושו חברות! חברות פירושה התחשבות. התחשבות פירושה: וְתָר משלך לטובת זולתך! חברות היא "עמו אנכי בצרה".
- יג. מי שצועק וכועס – סופו לטעות, להנזק ולהזיק, ר"ל.
- יד. "דברי חכמים בנחת נשמעים". הִיָּה "קשה לכעוס ונוח לרצות".
- יז. התהגות של ענוה ואהבה – סופה לנצח!
- טו. צריך להרבות אהבה בין הבריות, ולא להפך.

יהי רצון שכולנו נזכה להיות בין הנעלבים ואינם עולבים, בין ממתיקי הדינים ולא בין מעוררי הדינים, למען שמו באהבה.

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו ית' מתוך שמחה, ענוה ובטחון.

'דרך עץ החיים' היא הדרך שמחדש כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א,

והיא מעניקה לך את כל הידיעות הנחוצות להפוך להיות צדיק ולעבוד את ה' יתברך לשם שמים על פי פרד"ס התורה הקדושה.

הפץ אותה לזיכוי הרבים – "ומלאה הארץ דעה את ה'!"